

LA KINTA FORKA

QUI MANA A QUI A ESPANYA

Polititzada la justícia? Més enllà de la crisi catalana, el sistema Judicial espanyol, sempre ha tingut una mala imatge, i ara pateix un desgast demolidor.

En un estudi del 2017 de la Comissió Europea, Espanya és el número 26 de 28 Estats membres de la UE sobre la percepció de la independència dels jutges i tribunals. Només Bulgària i Eslovàquia van pitjor.

"Això em fa molt mal", va dir Celso Rodriguez Padron, un jutge de Madrid i portaveu de l'Associació Professional de magistrats. "Et puc garantir que un polític és jutjat amb exactament els mateixos criteris que qualsevol". "I mentre que la jutgessa Lamela va decidir empresonar als polítics independentistes catalans, altres magistrats no van dubtar a detenir els membres del Partit Popular, mentre governava, per casos de corrupció.

Per Celso Rodriguez, la percepció errònia del públic en general prové del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), un poderós òrgan encarregat de nomenar els jutges del Tribunal Suprem i els presidents dels tribunals superiors i els tribunals regionals.

Del 1980 al 1985, 12 dels 20 jutges del CGPJ van ser escollits pels seus companys, però ara tots són elegits pels polítics.

"Els jutges sempre han demanat tornar al sistema original per evitar que la gent pensi que si l'òrgan de govern de la judicatura és designat pels grups polítics, per descomptat, els grups polítics triaran els jutges d'acord amb les seves idees", afegeix Celso Rodriguez.

Idem per al Tribunal Constitucional, la decisió del qual en 2010 va desencadenar l'ascens del independentisme a Catalunya: els seus jutges són nomenats pel rei a proposta dels diputats, el govern... i el CGPJ.

Per fi esclatarà la baralla a cel obert per posar una mica de sentit comú?

LA REALITAT OCULTA

CHIAPAS, BRESSOL DE LA REVOLUCIÓ ZAPATISTA

D'ençà l'any 1994 en que el EZLN (format pels pobles indígenes: tsotsil, tzeltal, mam, tojolabal, zoque i c'hol) s'alçà en armes alliberant cinc importants ciutats de Chiapas, començà un procés d'emancipació del territori que fins aleshores estava en mans d'"hacendados" (descendents dels antics colonitzadors) que mantenien una forta opressió i semi esclavatge sobre la població autòctona.

Llavors s'iniciava un procés de col·lectivització de les terres i un control del territori que ara manté el EZLN amb el suport quotidià de la població civil. Dels cinc Caracoles (que són una mena de comarques que comprenen diverses poblacions) s'ha passat en aquest any a onze Caracoles, cadascun amb una Junta de "Buen Gobierno" que emanen directament de les assemblees. De fet, han recuperat maneres col·lectives de viure i de respecte a la natura; una forma ancestral d'entendre la salut; una manera de veure la llengua, la cultura i la història a través de noves formes d'educació; una economia no capitalista i col·lectiva amb formes no autoritàries, i un esperit pràctic internacionalista que s'expressa en nombroses convocatòries a nivell mundial (dones, arts, ciències, pobles un lluita, etc) que es realitzen al territori alliberat zapatista. No són a l'ONU i no depenen en absolut de l'Estat mexicà, de fet en són independents a la pràctica i tenen les seues pròpies relacions a nivell internacional d'igual a igual. Són exemple de dignitat, respecte i llibertat per als altres pobles del món.

Elles i ells no han creat cap Consell de la República fantasma i sense pràcticament contingut, no s'omplen la boca de retòrica fàcil i demagògica com altres dirigents polítics independentistes que mai aconsegueixen el que diuen. No han fugit a l'exili, s'han mantingut lluitant contra l'Estat mexicà que els vol eliminar amb estratègies de contrainsurgència. Els zapatistes continuen habitant boscos, muntanyes i selves. No es presenten com a diputats al Congrés federal mexicà, ni farden d'independència ni de ser República com fan els d'aquí que en la pràctica se sotmeten a la monarquia i a les seves lleis. Els i les zapatistes practiquen una autonomia efectiva, tot i no aconseguint cap dels decrets del Parlament estatal al que no reconeixen com a sobirà.

Està clar que el zapatisme ha aconseguit alliberar bona part del territori de Chiapas tot defugint qualsevol opereta o comèdia, lluitant de debò enfrontant-se a l'Estat mexicà opressor, amb decisió i valentia, lluitant per mitja dels pobles indígenes. Mantenir aquesta lluita, amplament legítima, ha fet que obtinguessin el respecte tant de l'Estat mexicà (amb qui mantenen una mena de statu quo) com d'altres entitats a nivell mundial. També a l'Estat espanyol hi ha organitzacions de la política electoral que d'una manera oportunista fan seu part del discurs zapatista sense mai gosar portar-lo a la pràctica i així ells mateixos es deslegitimitzen. El Zapatisme ha estat i és una lluita conseqüent que demana una pràctica real i quotidiana a cada moment.

Per l'alliberament col·lectiu dels pobles sotmesos pels Estats i pel capitalisme mes salvatge i més depredador actual, no hi ha un altre camí que l'acció col·lectiva, és a dir, la confrontació amb totes les estructures opressores. És per això que el Zapatisme, amb el vell eslògan de "Terra i llibertat" d'ara fa més d'un segle, esdevé a hores d'ara a Chiapas una realitat social alliberadora i alhora una esperança per a tots els pobles i col·lectius que vulguin arribar a realment emancipar-se.

EL CONVIDAT

VISITA AL PEDIATRA

El que llegim al diaris, dia rere dia, són les brutícies del món però de tant en tant hi ha una notícia de verisme autèntic. Quan vam saber que en Jordi Cuixart sortia de la presó –és un permís de 48h, no cal que tremolin els de Ciutadans i altres dretes– tots els mal pensats d'aquest món van proclamar que faria una magna festassa amb els seus còmplices. I que prepararia una nova DUI –Declaració Unilateral d'Independència pels desmemoriats- i que aquesta vegada el règim del 1978 esclatarà i Espanya s'enfonsarà. A l'altra banda dels malpensats, les gents que tenen simpatia per en Jordi Cuixat han anat murmurant que: "Ja se sap que no hi són tots els que s'ho mereixen i que hi són els que no s'ho mereixen".

Doncs seguint el fil de la noticia resulta que en Jordi va acompanyar el seu fill al pediatra. Un fill nadó nascut mentre el pare estava entre reixes. Un fill pràcticament desconegut degut a la visió sobre la paternitat practicada pels jutges de l'Audiència Nacional de Madrid.

Ara entenem molt més les raons de l'odi que li tenen jurat els de Ciutadans, Vox i PP. Està clar que aquest home els destrossa els seus discursos al·legòrics sobre els bons comportaments dels mascles ibèrics. On s'ha vist que un home de veritat, només trepitjar el carrer, no es fiqui al bar i s'emborratxi i s'abraoni sobre les femelles per desfogar-se?

I si no és fa així com es pot existir?